

CHILD SURGERY – Viet Nam Carwash. Buffalo. Ontgipsen in Ha Giang.

Ha Giang is officieel een Groene Stad. Zo ongeveer als enige, heel vooruitstrevend. Aan de rand ervan wordt onze auto van de weg geplukt: te vies! Een beambte staat op de weg en haalt ons er gebiedend vanaf, zijn uniform is blauw: kleur van schoon water? Twee jongens gaan de auto buiten te lijf. Voorspoelgang met twee hogedruk spuitende, in iedere hand een, geen plekje wordt overgeslagen. Als je al betalen moet (een halve euro ongeveer) heb je ook wel ergens recht op. Dan de wasgang, weer een spuit nu met een zeep emulsie, zwabbers raken weer ieder plekje. Naspoelen weer met de twee hogedrukspuiten. De droogtunnel is de weg naar de stadskern.

We zochten 30 Km voor de stad Ha Giang twee jongens op. Ze zijn zwaar gehandicapt en intussen 19 en 21 jaar oud. De jongste kan niks, helemaal niks. Hij ligt in een verstarde houding en zijn ogen dwalen wat rond. Hij blijkt wel zijn naam te kunnen zeggen. Zijn lichaam trilt tegen het schudden aan, voortdurend. De oudste kan zich net oprichten en heeft contact met de bezoeker, steekt aarzelend zijn hand uit en toont zich blij met aandacht. De situatie is heel ondoordringend.

In 2006 stuitte we erop en verlichtten de economische kant met een microgift, een worp varkens, die groeiden op. In 2007 was er een zwangere zeug over, een nieuwe worp dus. Nu in 2009 waren er twee fokvarkens, ze hebben de geboden steun dus kunnen vasthouden. Hun situatie is weinig rooskleurig, de overheid geeft wat financiële steun maar dat is niet genoeg. Vietnam verwijst deze mensen naar de Community Based Rehabilitation (CBR), dat wil in

de praktijk zeggen dat de familie het maar met de burens en vrienden zelf moet oplossen. Moeder overleed in 2000 en vader heeft een nieuwe vrouw meteen eigen dochter, nu 15 jaar oud. Die zit nog 3 jaar op school en wil daarna graag een baan hebben. Naast haar schoolwerk helpt ze mee op het landje maar de school zal haar meer gaan opeisen. Momenteel redden ze het net maar de toekomst ziet er echter zorgwekkend uit. We zijn ertoe overgegaan om hier nu een buffel in te zetten, een vrouwtje. Die is in staat om zwaar werk te verzetten voor de bewerking van het eigen stukje landbouwgrond en kan verhuurd worden aan anderen. Ook een jong kan geld opbrengen. Hiermee wordt hun situatie structureel verruimd. Vandaag gingen we langs om een en ander te bekrachtigen. De gekochte koe is 13 maanden oud en mag over twee maanden bij haar moeder weg. We hebben de koopovereenkomst annex eigendomsbewijs gezien. De hoop is dat op termijn Vietnam voorzieningen kan treffen die de zorg van deze ouders overneemt.

In Ha Giang werden we met een welkomstmaal door de officials ontfangen. En ja hoor: de glaasjes werden weer gevuld en menig toast uitgebracht. Je verdenkt ze er haast van dat ze een excuus zoeken om weer eens wat “wine” tot zich te nemen. So what, het verstevigt de onderlinge betrekkingen in ieder geval, en dat hebben we nodig. Op zondag zijn in een revalidatie centrum een dertigtal patiënten uit het project van 2 weken geleden ontgipst en door de orthopeed bekeken. Zusters uit het ziekenhuis hielpen met de hechtingen en verbanden. De arts is zeer tevreden met het (tussen-)resultaat. Ongeveer de helft ervan heeft een vervolgooperatie nodig. Dit zal onze aandacht vasthouden.

Een jonge minorityvader was met zijn twee jaar oud dochtertje uit het meest noordelijke district gekomen, 160 Km moest hij ervoor afleggen. Het meisje was er ernstig aan toe, ik kreeg nu wat meer van zijn verhaal te horen. Zoals daar gebruikelijk heeft hun kleine simpele woning een stookplaats in het midden. Oma had haar onder haar hoede maar had ook haar werkzaamheden. De kleine was toen 6 maanden, rolde zich om over de grond en belande tegen de vuurhaard aan. Haar rechterkant liep afschuwelijke schade op. De hand mist ze grotendeels, de voet staat scheef. Van de heup tot onder haar knie een veld van lidtekens, het been kon ze niet meer strekken, de onderarm was met de bovenkant verkleefd. Dit is geen leuk verhaal om te vertellen, mij grijpt het erg aan. Een voorlopige schatting is dat ze een vijftal vervolg operaties nodig heeft. Nu is ze aan haar been zo geholpen dat ze dat zal kunnen strekken en gebruiken bij het gaan lopen. Blijf ons alsjeblieft steunen, u kunt met zo weinig zoveel doen.

Tot gauw, Jo Koster

U mag tot 30 juli reageren op: childsurgery.vietnam@gmail.com